

Vogel van papier

België-Belgique
P.B.
8560 Wevelgem 1
3/5721

Driemaandelijks tijdschrift
Jaargang 10, Nummer 2
April-mei-juni 2004
Afgiftekantoor: 8560 Wevelgem 1

Aan:

V.u.: E. Debrouwere
Olmenlaan 30
8560 Moorsele

IN DIT NUMMER:

Uit de Brieven Van Inge: Wel en Wee	2
Agnes Bruneel 17 dagen Ecuador	6
Een kort jaarverslag	10
Ook dat is Ecuador	11
Praktische informatie	12

Uit De Brieven Van Inge—wel en wee (I)

zondag 28 maart 2004

Gisterenavond had ik overleg rond mijn stagewerk. Ik dacht dat ik nog niet zo ver vooruit was geraakt, maar dat bleek achteraf het tegendeel te zijn. Ik heb vooral gewerkt rond het vastleggen van definities en het werkterrein en heb enkele modellen gemaakt: het onderwerp "handicap" is toch echt niet zo eenvoudig en hier is het echt iets helemaal nieuw. Zelfs op den unief zijn ze nog niet aan mijn onderwerp toe. Ik werk namelijk rond "Community -Based-Rehabilitation".

zondag 4 april 2004

Mijn stagewerk spits ik nu toe rond de "attitude", - of hoe moet ik dat nu in het mooi Nederlands zeggen - van ouders van kinderen met een handicap. Hier hebben we namelijk nogal dikwijls te kampen met "niet-herkende", wel degelijk niet-"h"erkende handicap, en ook dikwijls met passieve houding bij erkende handicap omwille van allerlei factoren. Mijn studiewerk is een sterk participatief werk geworden. Samen met de ouders die wel een actieve houding aannemen tegenover de handicap van hun kind willen we strategieën ontwikkelen om de twee genoemde fenomenen de baas te kunnen: "community-based-rehabilitation" : Er bestaat dus een naam voor datgene wat wij in Taporí empirisch aan het uitwerken zijn. Zo kan ik mijn ervaringen heel goed theoretisch onderbouwen.

maandag 19 april 2004

Deze week ben ik weer veel in Pomasqui geweest in het kader van mijn onderzoekswerk : de rode draad van dat werk is te trachten op een methodologische

manier samen met de ouders die hun kind met een handicap naar de revalidatie brengen en voor dat kind de beste alternatieven zoeken (verder de "actieve ouders" genoemd), een strategie te ontwikkelen om de "passieve ouders" aan te sporen hun houding te veranderen. We komen tot heel diepgaande gesprekken en groepsvergaderingen om de echte oorzaken en sleutelfactoren te ontdekken die hun houding bepalen. Op zich heeft dit thema niet direct iets te maken met de praktische kant van alles wat we leerden in de maestria -ik bedoel dan meer bvb. het organiseren van een gezondheidsdienst of een verzekeringssysteem-, maar het kadert wel helemaal in de filosofie en het ethisch kader van de maestria: duidelijk maakten dat al het werk van de gezondheidsdiensten maar een heel kleine factor is binnen de aanpak van de gezondheid van de mensen. Er zijn nog heel belangrijke en invloedrijkere factoren zijn die de gezondheid van de bevolking bepalen. Ik pas uit het theoretische gedeelte van de studies wel alles rond het methodologisch en gestructureerd uitwerken van een "onderzoek" toe en dat is voor ons in Pomasqui ook heel erg belangrijk voor de toekomst.

maandag 17 mei 2004

Een gewoon weekverslagje : het was een goede week, goed gewerkt en deze voormiddag een goed ontspanningske. We zijn met de gastjes naar een park in Quito gegaan waar er een grote speeltuin is en er was ook kindertoneel met enkele clowns en ook nog een klein marktje à la Otavalo. We hebben er alle zes van genoten. Het was niet te warm en er was niet te veel volk en ... omwille van Miss Universo...(moest je het nog niet weten : ze wordt dit jaar in... Pomasqui verkozen...) is gans de stad opgekalefaterd, en ondanks ons vele gesjakkert, meer uitleg volgt,

Uit De Brieven Van Inge—wel en wee (2)

moet ik toegeven dat het park zelf er echt wel veel deugd van gehad heeft. Alles was mooi, proper en goed onderhouden... Wel jammer dat daarvoor "Missen" naar hier moeten komen : de gewone burger is het dat blijkbaar niet waard.

De Miss-verkiezing gaat door op 1 juni in de supergrote expo-ruimte die ongeveer vijf jaar geleden gebouwd werd op de grote weg tussen Pomasqui en de Mitad del Mundo... En ge moogt het voor niet-waar achten: iedereen die langs die grote weg woont, van Quito tot in de Mitad del Mundo, heeft met of zonder goesting, met of zonder centen op eigen kosten zijn facade "moeten" herschilderen. Weigeren zou bestraft worden met een boete van 1.000 usd plus de kosten voor 'stadsarbeiders' die het zouden komen uitvoeren. Nu moet je weten dat ons spiksplinternieuwe winkeltje, een goede maand geleden ingewijd, helemaal mooi geschilderd was : een effen witte achtergrond en daarop heel mooie zonnebloemen want het winkeltje heet immers "los girasoles"... Maar bevelschrift gebod felle kleuren en helemaal effen. Dus hebben ons zonnebloemen het mogen geloven: ze zijn ze nu overschilderd in het roze. De hele weg is zo : roze en geel en groen en lichtblauw en purper. Niemand die hier nog een depressie kan doen... met al die kleuren. Op het eerste zicht ziet alles er nu wel een beetje netter uit, maar als je dan weet dat het alleen maar de facade is die opgelapt werd, en dan nog wel voor die "missen" die zullen passeren en het van de zenuwen toch niet zullen zien, dan is het toch wel maar een bittere ervaring. Volgens de burgemeester is het om een goede indruk te maken, om meer toeristen naar hier te lokken die dan meer geld zouden binnenbrengen in het land en zo de situatie voor de mensen beter maken. Ik heb er zo mijn bedenkingen bij.

....

We zijn toch een serieuze wijziging aan het uitwerken binnen de organisatie van de gezondheidsdiensten in Ecuador : de inbouw van revalidatie voor gehandicapten binnen de basisgezondheidszorg. Het onderzoekswerk gebeurt permanent in samenwerking met de ouders van de kinderen met een handicap en met Luz en Ximena van Taporì...

Ik begin toch al wel meer klaar te zien in de factoren die de houding bepalen van de ouders met een kind met een handicap: hun proces is duidelijk en ook hun graad van "empowerment", een mode-woord waarvoor geen vertaling in het Nederlands bestaat. Met een omschrijving: "iets zich eigen maken, er macht over beginnen krijgen, er zeggenschap en inspraak over hebben ". Vooral de factoren die dat gedrag bepalen, beginnen ook een duidelijke structuur te vertonen, en de gezondheidsdiensten op zich hebben duidelijk een, jammer genoeg overwegend negatieve invloed op dat gedrag. De ouders werken heel goed mee en de interviews zijn heel diepgaand. Sinds enkele weken hebben we ook wekelijks een groeps-werk-vergadering en vorige vrijdag was An Desmet er ook bij. We beeldden met plasticine uit hoe elke familie zich bevindt binnen de maatschappij. Dat koppelden we aan wat we al vaststelden tijdens de interviews: de mensen hebben echt een muur om zich heen gebouwd en de families blijven heel geïsoleerd, wat dan de sociale integratie van die kinderen echt tegenhoudt. Met de ouders zullen we volgende keer nog strategieën ontwikkelen gericht naar de ouders die echt niets met hun kinderen aanvangen en een heel fatalistische houding aannemen. We moeten hen kunnen overtuigen van de bestaande mogelijkheden. De vergadering was echt heel goed en iedereen, ouders, An en ik, waren heel tevreden. Daarna ging ik nog op huisbezoek bij de

Uit De Brieven Van Inge—wel en wee (3)

papa van Rosita. Weten jullie nog dat haar moeder nu drie jaar geleden op een kruispunt waar ze maïs aan het ontgranen was doorgereden werd?. Het is een van ons meest marginale gezinnen, maar waar ik steeds welgekomen ben... Ze wonen weer maar eens elders: in drie kamers van cementstenen, zonder vloer en zonder vensters. Zij, dat zijn die vader met nog zes van zijn acht kinderen, allemaal tussen 5 en 18 jaar, en ook nog de grootmoeder van Rosita. Intussen heeft een van die kinderen al twee kinderen en werd op straat gezet door haar man. Er woont nog een andere zoon met zijn vrouw van 15 jaar en een babietje van 4 maanden oud... In totaal heeft die papa 18 kinderen gehad, maar tien zijn vroeg gestorven van diarree of longontsteking... Ze waren buiten twee magere kippen aan het pluimen... 's Anderendaags was het immers feest : twee van de kleine kinderen zouden gedoopt worden... Het rook er naar pure alcohol, gegiste suikerrietdrank... en ik kon het hen echt niet kwalijk nemen... want al het andere was doffe ellende. Rosita, die een matige mentale handicap heeft en ook regelmatig epilepsie-aanvallen, zat ergens in een hoekje op de grond... An had haar zelfs niet gezien... We mochten ergens op een bed gaan zitten en hij zat op een stoel en vertelde... en vertelde zonder ophouden over al zijn miserie en ongeluk en over het feit dat er toch allemaal niets aan te doen is: dat het een straf van God is... en dat Rosita bezeten is van de duivel... en dat hij niets meer kan doen dan wat hij al doet... en dat ze alle mogelijke middelen al gegeven hadden aan Rosita opdat ze zou genezen... zelfs een gekookt pasgeboren hondje samen met een gekookt pasgeboren duifje. Ik voelde me zo machteloos en ook wel verdrietig omdat we zo weinig kunnen doen. Maar toen die vader zei dat hij Rosita wel zal blijven sturen naar Taporí, al is het maar om haar gedachten een beetje wakker te maken zag ik weer verder: altijd maar verder

doen en verder denken en veel aanvaarden... Het is hun ellende en hun vertellen en vastklampen dat me steeds weer nieuwe energie geeft... Die mensen maken altijd opnieuw een diepe indruk op mij omwille van hun levensmoed die evenwel helemaal onderdrukt is door nog iets veel sterker: onrechtvaardigheid.

Zo zie je maar dat het werk nog niet ten einde is in Pomasqui.

zaterdag 12 juni 2004

Deze week heb ik al een 30 uur verder gewerkt aan mijn stagewerk : het gaat goed verder en blijft heel interessant en zoals gisteren ook wel heel confronterend . Ik nam na vijf jaar weer contact op met de ouders van een jongen, intussen 17 jaar, die de ziekte van Duchenne heeft : dat is een degenererende spierziekte, die begint rond de vijf jaar, met geleidelijke verlamming van alle spieren en die in goede omstandigheden en bij goede verzorging een levensverwachting tot rond de 30 jaar biedt. Die mensen waren dus ongeveer vijf jaar geleden eens naar de consultatie gekomen, en wij hadden hen onze toen bestaande hulp aangeboden, maar ze waren niet teruggekomen. We hadden toen nog geen kine. Ik nam nog een tweetal keer contact op met hen, maar ze gingen niet verder in op ons aanbod. Nochtans bleven ze altijd op mijn lijstje met kinderen met een handicap staan. Vorige week kwamen ze weer in mijn gedachten, en met veel twijfel nam ik weer contact met hen op. Zijn mama was zo aangedaan, en weende : "Dokter, jij bent nog een van de weinige mensen die zich iets van ons aantrekt..." Ik voelde me slecht bij die uitspraak : ik heb vijf jaar lang niets gedaan... en dan werd ik nog bedankt... Hoe alleen moeten die mensen al die tijd geweest zijn. We spraken af om gisterenvoormiddag naar hun thuis te gaan... en het werd een mooie, intense

Uit De Brieven Van Inge—wel en wee (4)

dag... waar dingen gezegd werden die ik niet gauw zal vergeten... Die jongen is intussen 17, hij is groot en zwaar geworden... Hij "zit"... in een gewone rolstoel... helemaal misvormd : het ergste is zijn wervelkolom eraan toe... Ik heb nog nooit zo'n scoliose gezien... Spierkracht heeft hij bijna niet meer en hij haalt al moeilijk adem... Hij gaat sinds twee jaar niet meer naar school en heeft geen vrienden. Hij kijkt de hele dag televisie : voetbal en autokoers... Ik kan het niet beter omschrijven : een ziel die wil leven, die spatelt om te mogen leven, gevangen in een willoos lichaam... want hij droomt over vanalles en is echt wel wijs voor zijn leeftijd : "Dokter, ik zou willen schrijven, over mijn ziekte, want ik ben niet bang van mijn ziekte... maar mijn arm en mijn vingers willen niet meer mee. Ik zou zo graag vrienden hebben, en ik zou mijn middelbaar willen afwerken. Maar zijn moeder voegde er al wenend telkens aan toe : "De maatschappij is zo hard voor ons, niemand houdt rekening met ons. Nadat we bij jou geweest waren, zijn we op

zoek geweest naar revalidatie en kine, maar in het staatsziekenhuis, het enige financieel haalbare voor ons, zei het hoofd van de dienst revalidatie me recht in mijn gezicht : "Mevrouw, wij kunnen hier Libio niet helpen. Hier helpen we alleen maar kinderen die kunnen verbeteren en bij uw zoon is dat niet het geval..." En in de school weigeren ze om zijn proefwerken mondeling af te nemen in plaats van schriftelijk. Hij kan niet vlug schrijven, dus kon hij onmogelijk alle vragen binnen de tijd oplossen, terwijl hij eigenlijk wel alle antwoorden wist..." Nu zit hij al twee-drie jaar alleen maar thuis. Mijn oudste dochter is vertrokken naar Spanje om er te werken. Ze is getrouwd en heeft een kindje. En mijn andere zoon is nu ook daar, maar hij is nog illegaal. Mijn man vertrok ook naar ginder, maar hij vond geen werk. Hij is nu al een tijdje terug, maar hij kan de situatie met onze zoon niet aan en het is alleen maar geruzie tussen die twee. We dromen ervan om allemaal naar Spanje te kunnen gaan... want ze zeggen dat daar de revalidatie zoveel beter is..."

Agnes Bruneel: 17 dagen Ecuador (I)

Zelf ben ik geen 'voyageur' maar de job van onze jongste zoon bij American Airlines gaf ons de kans om transatlantische vluchten te doen voor een appel en een ei! Daarom kon ik voor de tweede keer al, naar Ecuador reizen en andermaal op de gastvrijheid van Inge en Saulo rekenen.

Het is heerlijk arriveren ten huize Inge en Saulo: "Jullie zijn hier thuis hé" zegt Inge ons bij onze aankomst. Saulo beaamt met een hartelijk "bienvenido".

Anne Mie Descheemaeker, geestesverwante en vriendin kon met mij meereizen.

De verhalen lijken niet zo spectaculair als je de tweede keer op dezelfde plek bent, maar de indrukken zijn bijna sterker.

Veel tijd namen we niet om onze jetlag te verwerken want na een korte nacht waren we er als de kippen bij om 's morgens met Inge te vertrekken naar mijn (intussen erg geliefde) Tapori. Het was een blij weerzien van een aantal mensen en vooral Teresa (van de keuken) was op mijn komst voorbereid.

Je weet dat het Centro de Salud Tapori toe was aan nevenprojecten die Tapori na verloop van tijd meer zelfbedruipend moeten maken. Wel, enkele weken voor onze aankomst was het winkeltje annex verbruikersruimte, voor gezonde voeding 'Girasoles' (Zonnebloem) gestart. Met een extra steun via de 'Wereldraad' van de gemeente Wevelgem, kon dit microprojectje opgestart worden. Ze keken een beetje naar mijn komst uit om er goed in te vliegen, zo voelde ik. Nog dezelfde week van onze aankomst was de officiële opening gepland. Teresa vroeg mij een liedje te zingen en een woordje te zeggen tijdens de 'openingceremonie'. Mijn Spaans staat nog in zijn kinderschoenen, maar ik was vereerd en bereidde dan ook een eenvoudig speechke voor. Het liedje was gauw gekozen want Teresa vroeg mij 'Decolores' te zingen, ze had nog enkele flarden van het lied onthouden en wou het persé terug horen.

Tijdens ons verblijf versleten Anne Mie

Agnes Bruneel: 17 dagen Ecuador (2)

en ik ettelijke uren in Girasoles en samen overlegden we hoe het winkeltje het meest optimaal kon gerund worden. Onze Westerse ondernemingsgeest moest telkens getoetst worden aan de Ecuadoraanse situatie en aan de mogelijkheden ter plekke. Een verrijkende denkoefening was dat!

Toch konden we iedereen overtuigen om in de winkel een groter assortiment voeding aan te kopen, want als je niet veel hebt, kan je niet veel verkopen.

Wij waren gelukkig te zien dat op de dag van de opening het winkelrekje aantrekkelijk gevuld was.

Toen we die bewuste zaterdagochtend in Pomasqui arriveerden voor de officiële opening van Girasoles, merkten we onmiddellijk dat hier niets aan het toeval werd overgelaten. Het was een feestelijke bedoening met vrijwillige optredens van dans- muziek- en folkloregroepen. Ik kon de hele tijd mijn tranen niet bedwingen, zo ontroerd was ik bij het zien van zoveel inzet en goede wil om uitstraling te geven aan wat zo schuchter en met veel vraagtekens begon.

De hapjes waren heerlijk want Teresa en Isabel (en wellicht ook Rosita en Margarita) hadden hun uiterste best gedaan om aan het publiek te laten proeven welke lekkere en gezonde hapjes in het winkeltje verkocht zouden worden.

De sfeer was tof en de vele foto's die ik bij die gelegenheid nam, liegen er niet om.

De wil en de capaciteiten zijn er om deze kleine onderneming te doen slagen, maar de weg naar 'zelfbedruiping' is nog lang en de rozen langs de weg hebben ook doornen. Toch duimen wij voor dit fantastische initiatief.

Niet alleen Girasoles kreeg onze aandacht, maar ook Taporí zelf en de mensen die erin werken bleven ons boeien. Er was al één en ander veranderd sinds mijn bezoek van twee jaar geleden. Het 'recyclageproject' kreeg intussen een nieuw gebouwtje en ook de Taporíkeuken kreeg daar zijn plaats. De vorige keuken is nu omgebouwd tot kineruimte. Op dit moment was men bezig met het optrekken van de bovenverdieping van het recentste gebouwtje. Dit zorgt voor een extra ruimte voor de groeps- en individuele begeleidingen van kinderen met een handicap.

Agnes Bruneel: 17 dagen Ecuador (3)

Met argusogen volgden we het werk van Patricio de kinesist hoe hij Joël een zwaar spastisch 5-jarig kindje, a.h.w. in beweging zet.

Elba de logopediste die datzelfde kindje leert voelen dat het oogjes heeft waarmee hij 'ja' kan knippen en een tong die hij naar voor leert steken en leert proeven van een lolly - dit zijn voorbereidingsoefeningen om Joël vast voedsel te kunnen geven op termijn (sedert zijn geboorte kan hij enkel vloeibaar voedsel ontvangen).

Bij Alba de kleuterleidster (met extra opleiding voor kinderen met vertraging) wordt Joëls lichaamsgewaarwording verder gestimuleerd. Joëls mama mocht aan die oefeningen meehelpen. Het revalideren van kinderen is niet alleen een zaak van Taporí, maar ook van de ouders zelf en dat is juist één van de prachtige verwezenlijkingen in de werking van Taporí. We mochten ook heel even binnen voor een foto terwijl Luz (de psychologe) werkte met Joëls mama. De problemen in een gezin met een gehandicapt kind zijn niet te onderschatten, in België niet, maar nog minder in een land als Ecuador waar voor dergelijke kinderen nauwelijks voorzieningen zijn, laat staan betaalbare. Ik praatte nog met de papa van Jesse (7 jaar en ook zwaar spastisch) Die man vertelde me dat hij heel blij was Taporí ontdekt te hebben. In het verleden ging hij met zijn kind naar de stad waar de behandeling zeer duur was en bijlange niet met zoveel bekwaamheid, integriteit en warmte begeleid als in Taporí. Die man, die nog maar een paar maand naar Taporí komt met zijn kind, heeft een andere wereld ontdekt, een wereld en mensen die 'ja' zeggen tegen een kind met een handicap, die liefde geven aan zijn kind, die zeggen 'kind je mag er zijn hoe je lichaam er ook uitziet en welke zogenaamde tekortkomingen het ook heeft'.

Dan is er nog Alba Maria onderwijzeres (of ergo, ik weet het niet meer precies) die ook vroegbegeleidingen doet en met een wonderbaarlijk geduld de kindjes stimuleert in hun kunnen.

Ximena psychologe in opleiding werkt zowel individueel als met de groep. Leuk om te zien hoe ze met Fabricio (je weet wel die jongen die pas op 9-jarige leeftijd kon lopen dankzij Taporí, anders lag hij nog op een bed, thuis alleen terwijl zijn papa - mama is intussen gestorven- uit gaat werken) geduldig en met zoveel liefde aan het werk is: "Fabricio, zeg me eens, hoeveel oren heb ik?" dan telt Fabricio Ximenas oren. Wat is hij toch flink want hij heeft het juist! Hij mocht ze immers zelf voelen en zo tellen. Zo ging het ook met de neus en de mond en de ogen... Veel ongeduldigen onder ons moesten eens een halve dag die mensen aan het werk zien... een les in geduld en liefde is dat! Dan is er nog Franklin, de coördinator en ook psycholoog van Taporí. Wij waren telkens niet in Taporí op het moment dat hij er was. Zijn werkterrein ligt ook veel buitenshuis omdat hij vooral thuisbegeleidingen doet. Wij mochten Franklin gelukkig enkele keren ontmoeten in de loop van ons verblijf en we vonden steevast een aangename en geëngageerde gesprekspartner in hem.

Natalia is de tweede dokter in het project. Ze vervangt Inge momenteel terwijl ze haar studie afmaakt. Natalia is de geknipte dokter, mét de juiste visie en gevoeligheid, maar dat zal Inge al wel eens geschreven hebben. Inge kan dus met een gerust hart studeren zonder de consultaties te verwaarlozen. Onder Inges stimulans is Natalia nu ook begonnen met de Maëstria en het is voor haar nu ook duidelijk dat die studie in combinatie met werken, zenuwslopend is. Ik denk dat niet alleen Natalia, maar iedereen beseft dat Inge bijzonder hard werkt. Ze vragen zich daarbij af hoe ze het allemaal voor elkaar krijgt, want dan is er natuurlijk nog haar kroostrijk gezin!

Felicita is sinds het ontstaan van Taporí een vaste waarde en met groot gemak en kennis van zaken assisteert zij de dokter bij de consultatie.

In de keuken vinden we nu Isabel, die in het verleden enkel conciërge was voor Taporí. Isabel maakt niet alleen de gezonde hapjes

Agnes Bruneel: 17 dagen Ecuador (4)

en dranken klaar voor de patiënten die naar de consultaties komen, maar sinds kort kookt ze een paar keer per week een volle maaltijd voor het personeel. Voor 1,5 dollar eten ze soep, een hoofdschotel en een versgeperste fruitsap. In plaats van buitenshuis een maaltijd te nemen is er nu een 'restaurant' aan huis a.h.w. Dit is weer een kleine stap naar het zelfbedruipen van Tapori.

Rosita, de vrouw die je steevast met een kind op de rug ziet, zorgt nog steeds dat de omgeving van het gebouw er proper bij ligt. Naar ik begrepen heb, kreeg zij enkele werkuren bij, haar takenpakket werd heel recent herzien. Rosita vertelt me dat dit nu echt haar jongste kind blijft "el ultimo"! Twee jaar geleden zagen we haar zwanger van dat kindje, (terwijl ze nog de borst gaf aan het vorige) het is het negende! Haar oudste zoon is getrouwd en heeft ook al een kindje. Nog acht kinderen wonen thuis. Rosita kwam graag een praatje met ons slaan, dat was steeds aangenaam. Je voelt dat zowel de dokter als de psychologen als de poets- of kookvrouwen hun werk graag doen en zich gewaardeerd voelen door iedereen, zelfs door de gringa's!

Er is nog onze eeuwige gezellig (wat is ze weer zwaarder geworden!) Carmita van

het bibliotheekje. Carmita geeft ook les in het avondschooltje. Ze blijft steeds het zonnetje in huis en doet haar werk nog steeds met veel liefde.

Ivone is er natuurlijk ook in de bib. Anne Mie en ik leefden een namiddag mee in de bib. Anne Mie kon hier en daar een kindje (1ste of 2de leerjaar) helpen bij het huiswerk terwijl ik alles mooi observeerde en een paar kiekjes nam. Er zijn ook een aantal jongeren uit het middelbaar die in de bib hun huiswerk maken en genieten van de kennis en begeleiding van Ivone en Carmita. Enkele jonge meisjes waren heel geïnteresseerd om Engels te leren. Ze vroegen mij hen een Engels liedje te leren, wat ik deed. Jammer dat wij hen niet meer konden treffen in de bib (onze reis zat er bijna op), maar wie weet ooit nog eens, kan ik hen de tweede strofe van het liedje 'You are my sunshine' aanleren. Ze stonden het al te zingen op straat toen we die dag Tapori verlieten, leuk om horen en zien!

Wordt vervolgd.....

Agnes Bruneel
Overheulestraat 56
8560 Moorsele

Een kort jaarverslag

Telkenjare vragen de officiële instanties verantwoording voor de gelden die de weg naar Taporí gaan. Naast het doorsturen van de ontvangsbewijzen van uit Ecuador geeft Inge ook een kort rapport mee.

We nemen het hieronder ook in de Vogel van Papier over en gaan er even op in bij het volgend nummer.

Verslag werkjaar 2003

Het Centro de Salud Integral Taporí werkte in 2003 verder binnen al zijn deelprojecten: medische consultatie, psychologie, integrale revalidatie voor kinderen met een handicap, productie en winkeltje met gezonde voeding, bibliotheekjes en avondschoon voor volwassenen.

Dit jaar was in twee opzichten een overgangsjaar: De coördinatie werd volledig overgedragen aan een lokale medewerker. Een nieuwe dokter werd aangeworven om het medische werk te verrichten wegens mijn gedeeltelijke en tijdelijke afwezigheid om de twee jaar durende studies Volksgezondheidszorg aan de Katholieke Universiteit van Quito te kunnen aanvatten.

Het revalidatiecentrum startte met een nieuw onderdeel: "integratie van kinderen met een handicap in het gewone onderwijs".

Al deze wijzigingen brachten soms wat moeilijkheden met zich mee, maar werden telkens door een gemotiveerde personeelsploeg als een positief groeiproces aangepakt.

Het opstarten van een microproject om de autofinanciering van het centrum te verbeteren, liep vertraging op omdat noch het juiste werkterrein, noch de geschikte mensen gevonden werden.

In het kader van mijn opleiding maakte ik een uitgebreide en wetenschappelijk verantwoorde analyse van de gezondheidssituatie van de lokale bevolking en van de bestaande gezondheidsdiensten. Deze studie werd beschouwd als een stevige en correcte basis om verder werk op uit te bouwen.

De totale uitgaven in Taporí in 2003 waren 46.287,74 usd waarvan 39.881,16 usd giften vanuit België waren. De rest, 6.406,58 usd of 13,84 % van het totale bedrag, werd door autofinanciering binnen Taporí opgebracht.

Hartelijk dank in naam van alle mensen met en voor wie we werken in Pomasqui. Dank om de giften van vele vrienden in België, giften die op een vlotte en heel correcte manier aan Taporí werden overgemaakt.

Beste groeten.

Inge Debrouwere

Ook dat is Ecuador

Uit een mail van Inge

En hierbij dan voor jullie misschien een plezant, maar voor mij minder plezant nieuwske.

Saulo gaat straks met de muziekgroep voor vier weken naar Spanje. Het worden optredens en daarbij een onverwacht maar noodzakelijk sprongske naar België.

Hij ging immers enkele weken geleden naar het zuiden van Quito om papieren voor zichzelf, o.a. onze trouwakte, die hij nodig heeft voor de visumaanvraag voor Spanje. Hij zou intussen ook nog een geboorteakte van Amelie opvragen om haar paspoortje in orde te laten brengen... Maar de grote verrassing was eigenlijk wel een dubbele verrassing. Ik was plots alleenstaande moeder van drie, goed gelezen, DRIE kinderen.

Door veranderingen in "het systeem", en daarmee bedoelen ze dus het computersysteem dat hier echt helemaal niet goed werkt, waren gegevens verloren gegaan... en was er blijkbaar niets terug te vinden over ons huwelijk. Dus we waren plots niet meer getrouwd. Gelukkig hadden we zelf nog een trouwakte en die zijn we moeten gaan notariëren. Dat heeft ons 40 usd gekost heeft en we kunnen dat aan niemand reclameren. Zo kon Saulo ons weer opnieuw inschrijven...

Maar vanwaar de drie kinderen? Amelie werd niet ingeschreven door het Ecuadoraans consulaat in Brussel toen jullie in oktober gingen voor de legalisatie van de Belgische geboorteakte: blijkbaar een misverstand van beide kanten.

Gevolg dat ze haar hier natuurlijk ook

nog niet kennen. Amelietje verblijft hier dus al tien maanden als "illegaaltje".

Er waren twee mogelijkheden om die zaak op te lossen. We kunnen hier via het ministerie van Buitenlandse Zaken een gerechtelijke procedure beginnen om de nationalisatie aan te vragen: dat kost ons minstens 400 usd en ook veel tijd. We kunnen opnieuw de weg gaan via het Ecuadoraans consulaat in België wat op zich niets kost... alleen maar de reis. We hebben hen geschreven en blijkbaar is het geen enkele probleem.

Saulo zal dat dus in juli komen doen: even een sortietje naar België... Ik ben eigenlijk wel een beetje jaloers... Maar goed, Saulo komt dus. Hij weet nog niet juist wanneer of hoe, dat zal hij in Spanje zelf uitpluizen en ook zelf de afspraak maken op het consulaat en jullie horen dan wel hoe en wanneer. Het zou alleszins maar over een dag of twee gaan, want ze hebben optredens in Spanje tijdens de weekends en ook tijdens de week. Maar je moet dus niet verschieten als hij plots aan de deur zou staan.

✓ *ogel van papier*

Vragen of opmerkingen bij

De ouders van Inge:
Etienne en Brigitte Debrouwere-Allegaert
Olmenlaan 30
8560 Moorsele

Telefoon&fax: (056) 41 43 68
E-mail: edebrall@skynet.be

HOE INGE CONTACTEREN ?

BRIEVEN/ZENDINGEN onder gesloten omslag mogen nog altijd met de franking van Belgisch posttarief verstuurd worden **via de ambassade**. Pakjes worden **niet** meer aanvaard.

Inge Debrouwere- Saulo Diaz
Ambabel Quito Ecuador
c/o Minbuza A.43
Karmelietenstraat 19
1000 Brussel

Telefoon/Fax/Email
Tel en Fax 00 59 32 288 62 29
Email: debringe@ecnet.ec

Websites:
<http://www.ecuador.org/news.htm>

FINANCIËLE STEUN

Met fiscaal attest

(vanaf 30€, verspreid over één of meer giften in hetzelfde jaar) :

– Via Continenten:

000-0718676-03
Doorniksesteenweg 149
8500 Kortrijk

Vermelding: Inge Debrouwere Ecuador
(Continenten stort het volledige bedrag door)

Zonder fiscaal attest :

083-2520839-06
Inge Debrouwere
Moorsele

Vermelding: Project Taporì

Opening van het winkeltje Girasol in Pomasqui: gezond middagmaal voor schoolgaande jongeren — lees meer in het verslag van Agens Bruneel